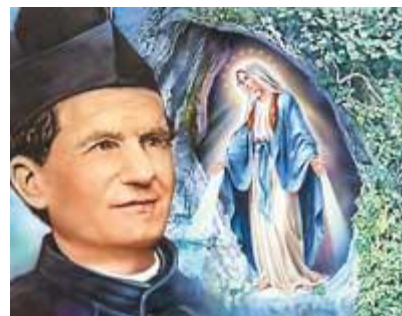

DON BOSCO VYCHOVATEL PASCUAL CHÁVEZ VILLANUEVA

Don Bosco vypráví

ĎÁBEL MÁ STRACH Z VESELÝCH LIDÍ

«Jsem známý po celém světě jako světec, který rozdával radost plnými hrstmi. Dokonce jsem – podle slov jednoho člověka, který mě osobně znal – učinil z křesťanské veselosti “jedenácté přikázání”. Zkušenost mě přesvědčila, že výchovná práce není možná bez tohoto nádherného impulzu, bez tohoto krásného rozměru, kterým je radost. A aby to moji chlapci vnitřně přijali, dodával jsem: “Jestli chcete, aby váš život byl veselý a klidný, musíte usilovat o to, abyste žili v Boží milosti, protože mladé srdce ve hříchu je jako moře v neustálé bouři.”

Proto jsem vždy připomínal, že “radost se rodí z pokojného srdce”. Naléhal jsem: “*Já nechci od mladých nic jiného, než aby byli dobří a aby byli stále veselí*”. Někdo mě možná občas prezentuje jako věčného provazochodce z Becchi a myslí si, že mě tím vystihuje. Ale to je velmi omezená představa mého ideálu. Hry, procházky, kapela, divadla a oslavy byly prostředkem, ne cílem. Já jsem měl na mysli to, co jsem otevřeně psal svým chlapcům: “*Mým jediným přáním je vidět vás šťastné v tomto životě a na věčnosti*”.

Veselost a hry byly pro mě již od dětství formou vážného apoštolátu, o kterém jsem byl hluboce přesvědčen. Radost pro mne byla něčím neoddelitelným od učení, práce a zbožnosti. Jeden chlapec vzpomíná na tyto “hrdinské” roky takto: “*Když si vzpomenu, jak se tenkrát jedlo a spalo, tak se by se člověk divil, že jsme se přitom tak bavili, aniž bychom trpěli a naříkali si. Ale byli jsme šťastní, žili jsme z lásky.*”

Žít a předávat radost byl způsob života, uvědomělá volba činné pedagogiky. Pro mě bylo dítě pořád dítětem, jeho hlubokou potřebou byla radost, svoboda, hra. Bylo pro mě přirozené, abych jako kněz mladých předával právě jim dobrou a radostnou zprávu evangelia. A to bych nemohl dělat s mrzutým obličejem a nepřátelskými způsoby. Mladí potřebovali pochopit, že veselost je pro mě strašně vážnou záležitostí! Že hřiště je mojí knihovnou, mojí katedrou, kde jsem zároveň učitelem a žákem. Že radost je základním zákonem mládí.

Měl jsem rád divadlo, hudbu, zpěv. Do nejmenších detailů jsem připravoval slavné podzimní výlety. V roce 1847 jsem vydal knihu křesťanské formace, *Průvodce mladého člověka (Giovane Provveduto)*. Psal jsem jí místo mnoha hodin spánku. První slova, která mí chlapci četli, byla tato: „*Prvním a hlavním úskokem, který ďábel používá, aby vzdálil mladé lidi od ctností, je představa, že sloužit Pánu spočívá v zasmušilém životě, daleko od zábavy a veselí. Není to tak, drazí mladí. Já vás chci naučit takovému křesťanskému životu, který z vás udělá veselé a spokojené lidi. Ukázat vám, co je opravdová zábava a opravdová radost... To je smysl této knížky, sloužit Pánu a být veselí*”.

Jak vidíš, radost měla pro mě hluboký křesťanský smysl. V mém výchovném stylu se rovnovážně spojovalo svaté a světské, přirozenost a milost. Výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. V některých autobiografických spisech, které jsem byl téměř nucen psát, jsem musel prohlásit: „*Tolik si zamílovali toto spojení zbožnosti, zábavy a výletů, že se ke mně všichni přimknuli a nejenže vzorně poslouchali moje pokyny, ale dokonce každý toužil po nějakém úkolu, který bych mu svěřil.*”

Nespokojil jsem se s tím, že jsou mladí lidé veselí; chtěl jsem, aby sami kolem sebe šířili tuto atmosféru veselí, nadšení, lásky k životu. Chtěl jsem, aby byli tvůrci naděje a radosti. Misionáři dalších mladých skrze apoštolát radosti. Nakažlivý apoštolát».